

THE FAITH magazine

Revistă de
cultură și
spiritualitate
editată de
Mitropolia
Ortodoxă
Română
a celor două
Americi

April - June 2023 | Volume 72 | No 2

EVENIMENT

20 de
ani de la
fondarea
Catedralei
Mitropolitane
din Chicago

**Hram și vizită pastorală la
Middletown**

PROTOS. HRISOSTOM CIUCIU

Înălțarea Domnului

ARHIDIACON ADRIAN SORIN MIHALACHE

**Universul și viața în lumina Învierii
lui Hristos**

St. ROMANOS THE MELODIST

Kontakion on Pentecost

St. Romanos the Melodist was born in the fifth century A.D. in the Syrian city of Emesa. He is best known for his hymnographic compositions: during his life, he composed between 60 and 90 kontakia, which were poetic hymns comprised of a prelude followed by 18 or 24 stanzas all sharing the same meter and the same final refrain. In this kontakion on Pentecost, Christ, though not present visibly, in the central figure. The theme of simple fishermen being made wiser than all the skilled rhetoricians of the pagan world, which is found in a number of the texts for the feast, is evoked in the closing stanzas. The prelude and the first stanza are still used in the present office for Pentecost.

PRELUDE

When the Most High came

down and confused the
tongues,
he parted the nations.
When he divided out the
tongues of fire, he called all to
unity;
and with one voice we glorify
the All-Holy Spirit.

1

Give swift and stable comfort
to your servants, Jesus,
when our spirits are
despondent.
Do not part from our souls in
afflictions,
do not be far from our minds
in perils, be ever before us.
Be near us, be near, you who
are everywhere.
As you are also always with
your apostles,
so too unite yourself with
those who long for you,
O Compassionate One,
that united to you, we may
praise and glorify
the All-Holy Spirit.

2

You were not parted from
your disciples, Saviour, when

you took

The road to heaven,
For having reached the things
on high, you still hold those
below,
for not one place is separate
from you, O Uncontainable;
and were there such a place, it
perishes and vanishes and
becomes like Sodom.
For you establish the universe,
filling all things.
The apostles there had you in
their souls.
And so, when you had been
taken up from the Mount of
Olives,
they came down dancing and
singing and glorifying
the All-Holy Spirit.

3

The eleven disciples returned
with joy from the Mount of
Olives.
For Luke, the revealer of
sacred mysteries, writes this.
they returned to Jerusalem,
ascended to the upper room,
where they were staying. They
entered
and sat down –

contents

Hramul Catedralei Mitropolitane
Sf. Împărați din Chicago și
aniversarea de 20 de ani de la
fondare | 4

Short history of Saints Constantine
and Helen Romanian Orthodox
Cathedral | 6

Hram și vizită pastorală la
Middletown | 7

Short History of St. Dumitru
Monastery | 10

PROTOS HRISOSTOM CIUCIU
Înălțarea Domnului | 12

ST. ROMANOS THE MELODIST
Kontakion on Pentecost | 16

ARHIDIACON ADRIAN SORIN
MIHALACHE
Universul și viața în lumina
Învierii lui Hristos | 19

PR. PROF. DR. THEODOR DAMIAN
Actualitatea relevanței viziunii lui
Eminescu
asupra educației | 23

Holy Synod elects two hierarchs
adds new Saints to Romanian
Orthodox Church calendar | 29

Archimandrite Paisie Teodorescu
elected patriarchal auxiliary
bishop | 30

Archimandrite Nectarie Petre is
the new auxiliary bishop of the
Archdiocese of Western Europe
| 31

Enthronement of His Eminence
Saba Isper as the new
Metropolitan of the Antiochian
Orthodox Christian Archdiocese
of North America | 32

CARMEN OGNEAN
Credință și mărturisire a
Ortodoxiei românești la Windsor
| 33

LAURA IONESCU
ROYA NY Spring Retreat | 34

EDITORIAL BOARD

His Eminence Metropolitan Nicolae
His Grace Bishop Ioan Casian
V. Rev. Fr. Vasile Mureșan
V. Rev. Fr. Daniel Ene
V. Rev. Fr. George Bazgan

The Faith Magazine is published quarterly by the Romanian Orthodox Metropolia of the Americas. Opinions published in this magazine do not necessarily reflect the position of the Romanian Orthodox Metropolia of the Americas unless so stated.

Annual Subscription:
USA, \$10.00
CANADA, \$15.00
INTERNATIONAL, \$25.00

Postmaster send address changes
to Credința – The Faith,
5410 North Newland Avenue,
Chicago IL, 60656-2026, USA

Hramul Catedralei Mitropolitane Sf. Împărați din Chicago și aniversarea de 20 de ani de la fondare

Catedrala Mitropolitană Sfinții Împărați Constantin și Elena din Chicago s-a aflat în sărbătoare. Sfinții ocrotitori au fost prăznuiți în mod deosebit împreună cu aniversarea de 20 de ani de la fondarea Catedralei.

Sărbătoarea a început vineri seara, 19 mai, cu slujba Te Deum-ului oficiată de IPS Mitropolit Nicolae și preoții Catedralei. Invitați au fost ierarhi, preoți, credincioși și prieteni ai Catedralei din comunitatea română a metropolei Chicago, din lumea academică și cea culturală. Printre ei s-au numărat IPS Arhiepiscop Peter (ROCOR – Episcopia de Centru America, PS Părinte Timothy, Episcop Vicar al Mitropoliei Ortodoxe Grecești de Chicago, Tiberiu Trifan, Consulul General al României la Chicago cu soția, preoți ai diferitelor comunități ortodoxe din Chicago, Protos. Andrei Jilcu, starețul Mănăstirii

Adormirea Maicii Domnului din Aldeia de Santa Margarida, Portugalia, împreună cu doi părinți, foști slujitori ai Catedralei, membrii Consiliului Director ai noului Liceu ortodox, alți membrii ai comunității academice și culturale din metropola americană. Slujba a fost urmată de o masă festivă în onoarea oaspeților și de un program cultural executat cu mare măiestrie de: Michael Ronnet, la pian, Roxana Iacob, soprană și Monica Demeter, mezzosoprană.

Programul sărbătorii a continuat sâmbătă, 20 mai, cu sosirea delegației Mănăstirii Putna cu aducerea spre închinare a moaștelor Sf. Iacob Putneanul. La slujba Vecerniei Mari cu Litie au slujit: PS Ioan Casian, Episcopul ortodox român al Canadei, Arhim. Melchisedec, starețul Mănăstirii Putna cu părinții însoțitori, Protos. Iosif și Arhid.

Agatanghel, Protos. Andrei Jilcu, Protos. Daniel (Portugalia), Protos. Gavriil Marin, Protos. Andrei Aioanei, Pr. David Hudson, foști slujitori ai Catedralei, Pr. Vasile Mureșan și Pr. Nicolae Cărbune, actualii slujitori. IPS Mitropolit Nicolae a asistat la această frumoasă slujbă. Cuvântul de învățătură a fost oferit de Părintele stareț Melchisedec care a vorbit despre cinstirea sfinților și a sfințelor moaște în Biserica Ortodoxă, dar și despre viața Sf. Iacov Putneanul, al doilea ctitor al Mănăstirii Putna, după Sf. Voievod Ștefan cel Mare.

Duminică 21 mai, duminica a 6-a după Paști, și ziua cinstirii Sf. Împărați, Sf. Liturghie Arhierească s-a desfășurat sub protia IPS Mitropolit Nicolae, cu participarea slujitorilor din ajun. La momentul rânduie, după Axion, tânărul Alexandru Lazăr, cântăreț al Catedralei și ostenitor la Centrul Mitropolitan din Chicago, a fost hirotonit diacon de IPS Nicolae. După citirea Sf. Evanghelii, PS Ioan Casian a adresat cuvântul de învățătură despre minunea vindecării orbului din naștere. La sfârșitul Sf. Liturghii, IPS Mitropolit Nicolae a vorbit despre misiunea Sf. Împărați Constantin și Elena, cei numiți întocmai cu Apostolii: „*Frumusețea vieții Sf. Constantin, a nobileții lui și a deschiderii față de creștinism se datorează în primul rând mamei sale, Împărătesei Elena, care l-a crescut după toate principiile creștine și morale... A fost un adevărat strateg, încercând să împlinească idealul unui imperiu unitar și pacificat prin libertatea oferită creștinilor...*

Sfânta Împărăteasă Elena, o creștină iubitoare de Hristos, a pornit pe urmele Mântuitorului, fiind primul pelerin și arheolog creștin, descoperind crucea pe care a fost răstignit Hristos... Sfinții Împărați Constantin și Elena sunt modele în primul rând pentru toți creștinii, pentru noi, slujitorii

Bisericii lui Hristos, pentru poporul lui Dumnezeu precum și modele de inspirație pentru demnitari și conducători. Ei sunt promotori ai vieții religioase și apărători ai dreptei credințe.”

După acest cuvânt de învățătură, Părintele stareț Melchisedec a reluat cuvântul despre viața Sf. Iacov Putneanul și a oferit mai multe daruri IPS Mitropolit Nicolae și PS Episcop Ioan Casian. PS Ioan Casian a oferit o frumoasă Sf. Evanghelie Catedralei și mai multe volume IPS Nicolae. În încheierea festivității, IPS Mitropolit Nicolae a anunțat înființarea Ordinului Sf. Împărați Constantin și Elena pentru clerici și laici și a oferit cele dintâi exemplare: PS Ioan Casian, gramata, crucea și engolpionul, celor trei stareți prezenți, gramata și crucea pectorală a Ordinului, la fel și foștilor slujitori ai Catedralei, Protos. Gavriil, Protos. Andrei, Pr. David. Celor doi slujitori actuali, Pr. Vasile și Pr. Nicolae, IPS Nicolae a oferit Crucea Mitropolitană Americană, cea mai înaltă distincție clericală a Mitropoliei.

După slujbă, a avut loc masa festivă și un moment artistic organizat de elevii școlii de duminică cu prilejul Anului omagial al pastorației persoanelor vârstnice, moment apreciat de toți cei prezenți. A avut loc apoi premiera câștigătorilor Olimpiadei de religie, faza mitropolitană. IPS Nicolae a înmănat apoi Ordinul Sf. Ștefan cel Mare (gramată și medalie) unui număr de 31 de familii care s-au implicat activ în misiunea Catedralei în acești 20 de ani și o Diplomă de merit și icoana Sf. Împărați altor credincioși care au participat la activitățile Școlii de duminică, cor sau bucătărie. Mulțumiri alese au fost adresate tuturor ostenitorilor Catedralei pentru pregătirea acestei frumoase sărbători!

Short history of Saints Constantine and Helen Romanian Orthodox Cathedral

Saints Constantine and Helen Romanian Orthodox Cathedral in Chicago this year celebrates its 20th anniversary, a blessed occasion in which we can briefly recall the rich history of the Cathedral community.

After the ordination and enthronement of His Eminence Nicolae as Archbishop in July 2002, at the request of the Romanian Orthodox community in Chicago, the steps to move the Diocesan Center from Detroit to Chicago began. After many efforts, July 2003 would mark the time when the Archdiocesan Congress voted to purchase the North Newland Avenue property from a Korean Presbyterian church. In December 2003, the documents for the purchase of the property were signed.

After this significant event, we prioritized the establishment of a stable liturgical program that would serve to unite the community of the Cathedral of Saints Constantine and Helen. The fruits were not slow to appear. So much that rapidly the Cathedral became full, leading to the organization of Sunday School for children, as well as some social and missionary activities as is appropriate for a Christian community. Everything in the church, from the social hall and the classrooms, were organized by the efforts of our members. The iconostasis was carved in Piatra Neamț, Romania, under the guidance of the craftsman Peiu Pantelimon, and the icons on the iconostasis were executed in Bucharest by the painter Nicolae Sorin. Three stained glass windows were ordered and installed representing the patron saints, St. Constantine and Helen, the Mother of God, and Saint Hierarch Nicholas. The painting on the balcony, icons of

Romanian saints, is the work of Father Protosinghellos Andrei Aioanei. In 2016, the painting was continued in the holy altar through the efforts of Rev. Fr. Andrei Chiriac and his wife: the communion scene of the Holy Apostles, the Mother of God, the Queen of Heaven, Holy Hierarchs of the Church. We are happy to have for veneration holy relics of well-known saints of the Orthodox Church: St. John Chrysostom, St. Nicholas of Myra, Great Martyr Katherine, St. Nectarius of Eghina, St. John Maximovich, Four Martyrs from Niculițel and Martyrs Epictet and Astion from Dobrogea, St. Venerable Irodion of Lainici, St. Hierarch Andrei Saguna. Also, a beautiful copy of the famous icon of the Mother of God from Nicula Monastery.

The consecration of the Cathedral of Sts. Constantine and Helen took place at the end of the 76th Congress of the Archdiocese in the presence of His Eminence Metropolitan

Laurentiu of Transylvania, delegate of Patriarch Daniel, of His Eminence Metropolitan Christopher of the Serbian Orthodox Church in the USA, of His Eminence Metropolitan Nicholas of the Greek Orthodox Metropolis of Detroit, of His Eminence Archbishop Nicolae, of priests of the Archdiocese, of the delegates to the Congress and of the Romanian Orthodox faithful from Chicago.

In these 20 years of history, the Cathedral has hosted several Congresses of the Archdiocese, as well as important events of our Archdiocese: the ordination of the Most Reverend Father Ioan Casian de Vicina, in July 2006, and the enthronement of the Romanian Orthodox Metropolitan of the Americas, in April 2017. During these years, we enjoyed the visit of several hierarchs, Romanian and American, and some official representatives of Romania. We hosted several processions with the icon of the Iveron Mother of God of Hawaii, with the relics of St. Nectarius, St. Nicholas and the

Holy Brancoveanu Martyrs. We organized conferences and spiritual evenings. But above all, we have enjoyed a close-knit and thriving community, one built up of children, young people, and adults who regularly participate in the holy services and the pastoral, missionary, cultural, and philanthropic activities of the Cathedral.

At this anniversary, we thank God for all the blessings received by the Cathedral community, humbly asking him to continue to bless our pastoral-missionary work. We thank the ministering priests, the members of the Cathedral Councils, the teachers from the Sunday School, and the Romanian Language School on Saturday, all the volunteers who worked to nourish our members in the kitchen and all the workers and benefactors of our community.

Happy and many blessed years!

Hram și vizită pastorală la Middletown

Protos. Ieremia Berbec

La invitația Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Nicolae și cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Calinic al Sucevei și Rădăuților, în perioada 17 mai – 1 iunie 2023, o delegație de la Sfânta Mănăstire Putna, în frunte cu starețul mănăstirii, Arhimandritul Melchisedec Velnic, a împlinit o vizită pastorală în comunitatea românească din Statele Unite. Părintele Stareț Melchisedec a adus un odor de mare preț, o părticică din sfintele moaște ale Sfântului Iacob Putneanul, Mitropolitul Moldovei, de curând canonizat.

Prima oprire în itinerariul pastoral al delegației a fost la Catedrala Mitropolitană „Sfinții Împărați Constantin și Elena” din Chicago, cu ocazia hramului și a împlinirii a 20 de ani de la înființarea Catedralei. Părintele Stareț Melchisedec a adus sfintele moaște spre închinare și, după Vecernia Mare, în ajunul hramului, a vorbit despre Sfântul Iacob Putneanul:

„Sfinții sunt prietenii lui Dumnezeu, sunt cei care împodobesc casa lui Dumnezeu. Sfântul Iacob Putneanul, în toată perioada lui ca mitropolit al Moldovei din 1750-1760,

avea să se identifice cu necazurile, cu bucuriile, cu probleme țării sale. În vremea aceea, neamul nostru era destul de împilat cu biruri peste biruri. În 1757, reușește să pună un blestem ca nimeni din domnitorii Moldovei să nu mai pună biruri peste popor. Între timp, în aceeași perioadă, a întemeiat prima școală rurală, s-a îngrijit să tipărească primul abecedar, unde în predoslovie a scris: «Învățătura este precum seva pomului. Dacă învățătura este bună și sănătoasă, atunci și copiii vor crește buni și întregi la minte». În anul 1760, se retrage din scaunul de mitropolit al Moldovei. A venit Teodor Callimachi, care a încercat de acum să îl oblige pe Mitropolitul Iacob să ridice blestemul, iar Sfântul a zis: «Decât să ridic blestemul, mai bine mă las și de mitropolie». S-a retras la mănăstirea Putna, unde prima lui atenție s-a îndreptat spre icoana făcătoare-de-minuni a Maicii Domnului, pe care a ferecat-o în argint. Apoi a restaurat toate clădirile.

Dar ce l-a apropiat cel mai mult pe Sfântul Iacob de Dumnezeu? Dragostea cea nemărginită, inima cea largă pe care a avut-o, rugăciunea cea neîncetată pentru care s-a luptat. A scris, printre altele: «Rugăciunea este precum soarele, că soarele acolo unde luminează, acolo este viață». Când uităm să ne mai rugăm, când facem rugăciune dar numai de formă, cum suntem? Străini. Și

rămânem aceeași, fără a ne transforma, fără a schimba ceva din interiorul nostru. Dar când ne rugăm un pic mai atent, atunci vedem cum lumina pătrunde în interiorul nostru. Cât de frumoasă e rugăciunea dar și cât de neglijată în ziua de astăzi! Și ce este rugăciunea? Vorbirea minții cu Dumnezeu și, cum spune Sfântul Ioan Scărarul foarte frumos, susținătoarea întregii lumi. De aceea, sfatul meu acesta este: să ne rugăm mai mult, să iubim podoaba casei lui Dumnezeu, să facem din inima noastră o casă a lui Dumnezeu. Cum? Prin chemarea deasă a numelui lui Iisus. Numele Domnului vine cu o anumită putere care mă sfințește, mă îndumnezeiește. Îmi lărgeste inima ca să aduc înaintea lui Dumnezeu și pe cei pe care îi iubesc și pe cei pe care nu îi iubesc, fiindcă cel mai mare lucru este să iubești rana și pe cel pe care ți-a pricinuit-o, așa cum spunea părintele Arsenie Papacioc.”

După Sfânta Liturghie în ziua hramului Catedralei, Părintele Stareț Melchisedec i-a îndemnat pe credincioși să vină să se închine la moaștele Sfântului fiindcă este grabnic ajutor: „Iată, Sfântul Iacob Putneanul a binevoit ca o părtică din moaștele sale să vină aici în America. Deci, iubiții mei, ori de câte ori veți avea ocazia, strigați la el. Ori de câte ori copiii nu vor a vă asculta, spuneți-i, că va ști ce să facă. Ori de câte ori e un impas

în familie între soț și soție, plângeți-vă la el, că va rezolva."

Delegația s-a întors la mănăstirea „Sfântul Dimitrie cel Nou”, unde, începând cu ajunul praznicului Înălțării Domnului, toate zilele au fost înveșmântate cu harul sfintelor slujbe, spre întărirea și bucuria celor prezenți. Miercuri seara s-a săvârșit Privegherea la praznicul Înălțării Domnului, joi dimineața Sfânta Liturghie, iar vineri dimineața Sfântul Maslu cu peste 7 preoți. Fiecare slujbă a fost însoțită de un cuvânt de învățătură al Părintelui Stareț Melchisedec. Vineri seara s-a săvârșit Vecernia Mare Arhierească, unde, în mijlocul credincioșilor a fost Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae.

Ziua de hram, 27 mai 2023, a început cu Sfânta Liturghie Arhierească săvârșită de Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae alături de Părintele Stareț Melchisedec și ceilalți preoți și diaconi slujitori. Cântările Sfintei Liturghii au fost deosebite, împletind glasurile putnene cu cele de pe pământ american într-un singur glas de rugăciune către Dumnezeu. Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae i-a întărit pe cei prezenți printr-un cuvânt de învățătură în care a vorbit despre scopul viețuirii noastre dezvăluit de Înălțarea Domnului:

„Hristos l-a îndreptat pe om către cer, a biruit moartea, câlcându-o, trecând prin ea și înviind. Iată că acum, cu trupul Său înviat, pătruns de puterea Duhului, S-a înălțat la cer. Părinții spun că S-a înălțat la cerul cerurilor și dincolo de cerul cerurilor pe tronul lui Dumnezeu. Hristos, spune părintele Dumitru Stăniloae, «Și-a arătat trupul Său total transparent pentru puterea iubirii dumnezeiești». Scopul viețuirii noastre umane nu este să rămânem legați de pământ, nu doar să ne tălmăduim de păcat, nu doar să nădăjduim că vom învia și să trecem de la moarte la viață, ci prin viață să petrecem cu Hristos, cu Maica Sa și cu Sfinții, în Împărăția Sa cea veșnică. Sărbătoarea

Înălțării Domnului ne descoperă acest sens: să privim către cer, să dorim să ne înălțăm și noi cu Hristos și să știm că viața noastră își are împlinire în Împărăția Cerurilor."

Ca de obicei, nici cei trecuți la cele veșnice nu au fost uitați, săvârșindu-se și o slujbă de parastas, unde cei prezenți s-au rugat pentru odihna sufletelor lor.

Apoi Părintele Stareț Melchisedec a ținut un scurt cuvânt despre Sfântul Iacob Putneanul, adăugând la cele împărtășite la Catedrala Mitropolitană și faptul că Sfântul Iacob e un puternic ajutor al familiei:

„Iubiții mei, la cererea Înaltpreasfințitului și a Părintelui Stareț Ieremia, am adus o păticeică din mâna dreaptă a Sfântului Iacob Putneanul. Sfântul Iacob Putneanul a fost un apărător al familiei. De aceea, am doar mesajul acesta să vi-l transmit: Sfântul Iacob Putneanul s-a jertfit pentru familiile din vremea sa, pentru bunăstarea familiilor din ținutul Moldovei. Iar când a părăsit scaunul de mitropolit a făcut-o tot din iubire față de familie. [...] Sfântul Iacob Putneanul a îndemnat părinții să își dea copiii la școală. Asistăm azi la o scădere a nivelului învățământului absolut în toate țările și toate domeniile. Tinerii nu mai iubesc atât de mult cartea, cum era ea iubită de exemplu în perioada interbelică sau chiar în anii 70, 80, 90. Nu mai este cartea așa iubită. Ei bine, Sfântul Iacob s-a îngrijit de învățătura copiilor."

La finalul cuvântului s-au citit Actul de dăruire și Actul de donație a sfintelor moaște ale Sfântului. Sfintele moaște vor rămâne spre închinare în biserica mănăstirii „Sfântul Dimitrie cel Nou”, pentru ocrotirea și ajutorul mănăstirii și a tuturor celor care se vor închina cu credință.

După agapa frățească, Părintele Stareț Melchisedec a susținut o conferință cu titlul, „De vorbă cu Starețul Putnei. Despre Părinții noștri în Domnul. Despre a fi creștin astăzi”. În

cadrul conferinței a pus la inima credincioșilor câteva cuvinte despre marii duhovnici ai României pe care i-a cunoscut personal, făcându-i astfel, fie și puțin, părtași la duhul acestor părinți, și, totodată, oferind astfel modele de viațuire pentru zilele noastre. Așadar, a povestit despre părintele Sofian Boghiu, care „permanent se silea ca fii săi duhovnicești să se îngrijească de icoana din adânc. Care este «icoana din adânc»? Chipul lui Hristos din inima noastră”. A continuat cu părintele ieroschimonah Iacob Bârsan, nașul de călugărie de curând trecut la Domnul, care a trăit și la Ierusalim și care “a fost un îndrăgostit de Sfântul Ioan Iacob”. Apoi a vorbit despre părintele Arsenie Papacioc, care „avea o dragoste infinită. De aceea am zis că dacă dragostea lui Hristos s-a sălășluit în cineva, în părintele Arsenie s-a revărsat toată”. Și-a amintit și despre părintele Paisie Olaru: „L-am întâlnit prima oară în toamna lui 1979. Era sus la Sihla, prin luna lui noiembrie, era în chiliuța lui. Când am intrat în chilie era o pace deplină, iar părintele transmitea o pace și o smerenie extraordinare,

parcă era tot harul în chilia lui”. Despre părintele Cleopa, a relatat cum, pe când era student și în căutarea drumului în viață, „Părintele Cleopa vorbea din cerdacul său și se tot uita la mine. Și așa mi-a răspuns la toate întrebările pe care voiam să i le pun”. În sfârșit, a pomenit de multe întâmplări cu Preasfințitul Iustinian Chira Maramureșanul, inclusiv cuvintele care l-au determinat să urmeze viața de mănăstire în vara lui 1989: „M-am prezentat în câteva cuvinte, iar el începe în felul următor, «Frate Mihai, călugărul este darul lui Dumnezeu. Este darul pe care omenirea îl face lui Dumnezeu, dar și darul pe care Dumnezeu îl face omenirii». Pentru mine deja fusese suficient. Și mi-a vorbit timp de o oră și mi-a dat sfaturi pe care le urmez până în ziua de astăzi. Așa l-am simțit pe vlădica Iustinian.”

Dumnezeu i-a îmbrățișat pe toți cei prezenți cu toate darurile Sale. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Short History of St. Dumitru Monastery

St. Dumitru Monastery in Middletown, NY is a men's monastery under the jurisdiction of the Romanian Orthodox Metropolis of the Americas. It was founded in the 1990s when Mr. Dumitru Minciu donated 40 acres of land to St. Nicholas Church in Woodside, NY. At that time, the parish priest of St. Nicholas Church was Fr. Archim. Vasile Vasilachi, who was much revered in the Romanian community for his pastoral and theological efforts. Fr. Vasile had the wish of establishing a Romanian Orthodox monastery on the land donated by Mr. Dumitru.

In 2001, several monks were brought from Romania and, with the support of the Romanian Orthodox faithful in the New York area, the monastery was officially founded. The existing house was transformed in order to meet the requests of a residence for monks: chapel, rooms, library, kitchen, dining room. The first Divine Liturgy was served on October 27, 2001, for the feast day of the monastery's patron saint, St. Dimitrie the New.

Fr. Vasile reposed in the Lord on January 6, 2003. In his will, he left a significant

donation for the construction of a new church on the monastery's property. In May 2007, the foundation stone for the new church was blessed and the construction began. With the financial support of the Romanian Orthodox faithful in the New York area, the church was finalized in May 2011. The iconostasis and stasidia were carved and imported from Romania and the courtyard was decorated with trees and bushes.

On June 5, 2011, for the feast of Ascension of the Lord, the new church was consecrated. The two Romanian Orthodox bishops in America, His Eminence Archbishop Nicolae and His Grace Bishop Ioan Casian, took part in the celebrations alongside with Bishop Varsanufie, Auxiliary Bishop of Bucharest, and a large number of faithful. In October 2016, the iconographic frescos on the inner walls of the church were completed and consecrated by His Eminence Nicolae. In the meantime, in the spring of 2015, the monastery purchased the house on the property next door, which was converted into the monastic living quarters. The original monastery house became fully used as the guest house and trapeza for pilgrims.

In October 2020, the former abbot of the monastery, Fr. Protos. Vincențiu Temirov, retired from his position, leaving a beautiful monastic complex as his lasting legacy. In his

place, Fr. Protos. Ieremia Berbec, who underwent his monastic formation at Holy Putna Monastery, was installed as the new abbot.

In the past few years, the monastery has been grateful to receive several spiritual blessings, including the visit of the miracle-working Kursk Root Icon of the Mother of God in October 2021, the visit of the myrrh-streaming Hawaiian Icon of the Mother of God in September 2022, and the donation of holy relics from St. John Maximovitch in October 2020 and from the right hand of St. Jacob of Putna during the visit of Father Abbot Melchisedec of Holy Putna Monastery in May 2023. Several landscaping and construction projects have also been undertaken, the most significant being the construction of an outdoor pavilion for feast days, spiritual retreats, and other community events.

St. Dumitru Monastery celebrates three feast days throughout the year: St. Dimitrie the New on October 27, the Ascension of the Lord in late spring, and St. Basil the Great (in honor of Fr. Vasile Vasilachi) on January 1. The monastery is immensely grateful for the prayers, labors, and donations of its pilgrims, many of whom drive several hours from the nearby urban centers.

eveniment

Protos. HRISOSTOM CIUCIU,
Mănăstirea Putna

Înălțarea Domnului

Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi! Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi. În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi (Ioan 14, 16-18, 20).

Sărbătoarea Înălțării Domnului reprezintă un moment decisiv, un punct de cotitură în istoria mântuirii oamenilor. Acum, odată cu Înălțarea Lui la Cer, Hristos Și-a încheiat lucrarea Sa pe pământ, dar această lucrare se cere a fi continuată. Lucrul acesta va fi realizat de către Duhul Cel Preasfânt, prin Pogorârea Sa la noi. Acest lucru este spus de Însuși Hristos prin cuvintele:

Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi (Ioan 16, 7).

Să încercăm puțin să înțelegem această

dublă lucrare săvârșită asupra noastră de către cele două Persoane ale Sfintei Treimi, ca și motivul pentru care a spus aceste cuvinte, Mântuitorul Hristos. De ce adică, Duhul Sfânt trebuia numaidecât să vină și, de ce nu putea să vină decât după ce Hristos S-ar fi înălțat la Cer?

Cândul lui Dumnezeu pentru oameni a fost ca aceștia să se poată bucura de dragostea Lui, așa după cum se bucură un fiu de dragostea tatălui său. Iubirea dintre Tatăl și Fiul a fost aceea care, prelungindu-se în lume, l-a creat pe om, în felul acesta. Prin urmare, aceasta, și nu alta, este finalitatea desăvârșirii omenești: îndumnezeirea, adică unirea cu Dumnezeu, urmând acest model, al iubirii paternal-filiale. Depărtarea omului de Dumnezeu a adus, după cum era și firesc, pierderea familiarității pe care o avusese – deși nu în mod desăvârșit, căci era doar la începutul drumului său spre câștigarea asemănării cu Dumnezeu –, ceea ce înseamnă că de fapt acest lucru a căutat și Hristos prin

Întruparea Sa.

Dacă ar fi să descriem – într-un mod mai plastic și mai apropiat modului nostru de a înțelege – ce s-a întâmplat cu omul și care era starea lui, în momentul în care Hristos a venit la el, atunci lucrurile ar arăta în felul următor. Omul era asemenea unui tânăr care, fiind orfan de foarte mic copil, trăia rătăcind, fiind deseori alungat și ocărat, trist asemenea celui care este al nimănui. Dar iată că la un moment dat, vine la el un om care, cu blândețe și dragoste, îi spune că el este fratele său mai mare și că tatăl său (și al lor) l-a trimis în căutarea lui: tu nu ești orfan, i-a zis acest om, tu ai fugit de acasă, pe când erai prea mic pentru a-ți putea aduce aminte. Dar acum te-am găsit și iată am venit la tine să ți-l fac cunoscut pe tatăl tău, care este nimeni altul decât Împăratul împăraților. Este lesne de înțeles că din acest moment, obstacolul cel mai mare pe care acest om – care este Hristos – l-a avut de depășit, a fost neîncrederea acestui frate mai mic al Său. Acest lucru a fost în cele din urmă atins, iar fratele Lui mai mic, omul, a înțeles și a crezut că El este cine zice că este și că a fost trimis de către Cine zice El. În acel moment a și luat sfârșit „misiunea” Sa:

Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care l-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut

cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis (Ioan 17, 1-8)

Cu toate acestea, încă un obstacol mai trebuia să fie depășit, și anume înstrăinarea care se cuibărise foarte adânc în inima omului. Chiar dacă acesta înțelesese și crezuse chiar că Dumnezeu este Tatăl său, nu putea să stea înaintea Lui cu o inimă de fiu, simțind familiaritatea pe care ar trebui s-o simtă un fiu. De aceea era nevoie de venirea Duhului Sfânt. Acesta are puterea să reînnoiască pecetea înfierii pe care a primit-o omul în momentul creării sale. Duhului Sfânt îi revine „sarcina,” din partea Tatălui, de a reface în om chipul lui Dumnezeu înscris în firea acestuia de la început, dar care din cauza căderii era acum schimonosit (de unde și înstrăinarea): „Și pentru că sunteți fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: Avva, Părinte!” (Galateni 4, 6). Acest „Avva” (care înseamnă tată) era considerat a fi fost primul cuvânt care înmugurea pe buzele pruncului, în momentul în care își recunoștea tatăl. Prin urmare, iată că și Sf. Apostol Pavel ne spune același lucru, anume că prin venirea Duhului, în inimile noastre, noi recăștigăm familiaritatea pierdută, putând, grație acestui fapt, să stăm înaintea Tatălui așa cum se cuvine. Ajunși aici, mai observăm o problemă, anume faptul că firea noastră, în urma căderii și mai ales a rămânerii atât de multă vreme în această cădere, s-a împietrit, devenind incapabilă de a fi penetrată de Duhul Sfânt. Ori acest lucru nu poate fi reparat oricum, de oricine și, mai ales, oriunde. Acesta este motivul pentru care Hristos a zis: „Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi” (Ioan 16, 7). Firea omenească trebuia să fie pregătită pentru a-L primi pe Duhul Sfânt; trebuia să devină mai maleabilă și mai permeabilă. Lucrul acesta l-a făcut Hristos prin Înălțarea Sa la dreapta Tatălui. El, Fiul lui Dumnezeu, purtând firea omenească întru Sine, a dus-o pe aceasta în singurul loc unde ar fi putut să-și recapete

meditație

aceste caracteristici de care depind și familiaritatea, anume acolo unde era menit să ajungă, în sânul Sfintei Treimi. Acolo mai întâi, Duhul a pătruns în firea omenească, în Hristos, Care a trimis-o apoi și în lume, împlinindu-se cuvântul Sf. Apostol Pavel: *„El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate”* (Coloseni 1, 18).

Perioada aceasta, străjuită de Învierea Domnului și de Înălțarea Lui, este o perioadă care ne îndeamnă la o atitudine mult mai duhovnicească decât am avut-o până acum. Aceasta reiese din cele două cuvinte de îndemn pe care Hristos ni le-a lăsat, cuvinte care ies mai mult în evidență din cele două momente (sărbători). Primul cuvânt este: *„Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!”* (Ioan 20, 29), iar al doilea este: *„Iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus”* (Luca 24, 49). Aceste cuvinte ne scot din gândirea lumească, a celor ce cad sub simțurile acestea trupești, așezându-ne pe drumul celor duhovnicești. Pe scurt, este ca și cum această perioadă strigă că cele nevăzute sunt mai vrednice de crezare decât cele văzute. Pe asta se și bazează de fapt credința noastră, căci spune Sf. Apostol Pavel: *„credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute”* (Evrei 11, 1). Este ca și cum ar spune Sf. Pavel că viața noastră de acum o trăim în această așteptare a celor nevăzute, cu credință (a se citi încredere) în împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu.

Este așadar, un îndemn la o interiorizare din ce în ce mai mare, din ce în ce mai conștientă. Și de ce? Pentru că acesta este de fapt modul în care ne putem pregăti pentru venirea Duhului Sfânt. El vine să ne preia duhul nostru, dar o face din interior, așa cum Hristos ne-a preluat trupul (împreună cu sufletul) din exterior. De aceea atenția noastră trebuie să fie îndreptată spre interior, spre cele nevăzute, întru care Se sălășluiește Duhul. Atâta timp cât asupra persoanei umane nu se acționează din ambele sensuri, nimic nu va putea avea succes. De aici putem să extragem o învățătură foarte

concretă, și anume că oricât de mult am încerca să-l ajutăm pe fratele nostru, oricât de multe, de frumoase și adevărate ar fi cuvintele pe care i le spunem, atâta timp cât acestea vin doar din exterior, nu-l vom putea ajuta în mod real și durabil. Hristos, timp de 40 de zile cât a rămas cu ucenicii după Învierea Sa, le-a deslușit acestora de-a fir a păr, toată Scriptura și felul în care aceasta vorbea despre El; că El este Mesia Cel propovăduit și așteptat de prooroci:

Și le-a zis: *Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și așa să învieze din morți a treia zi* (Luca 24, 44-46).

Cu toate acestea, deși era cuvânt dumnezeiesc, Hristos Însuși a spus că nu era de ajuns:

Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați, iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi și cele viitoare vă va vesti. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti (Ioan 16, 12-14).

Este prin urmare, o dublă lucrare care se face asupra omului, lucrare prin care acesta este ajutat și întărit, însă într-un mod delicat, fără a forța cumva voința sau libertatea omului. Este iarăși nevoie de această dublă lucrare, deoarece omul, pentru a participa cu adevărat în această relație de iubire cu Dumnezeu, trebuie să fie întreg, implicarea sa trebuie să fie plenară, atât exterioară, cât și interioară. Asta se întâmplă datorită faptului că deși Învierea este un dar, de care se bucură toți oamenii, indiferent de starea lor, păcătoși sau drepti, creștini sau nu (cf. Ioan 5, 29: *„Și vor ieși, cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții și cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii”*), totuși Înălțarea nu este la fel, ci este rodul împreună lucrării cu Hristos:

Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-

moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim (Romani 8, 17).

Care a murit pentru noi, pentru ca noi, fie că veghem, fie că dormim, cu El împreună să viețuim (1 Tesaloniceni 5, 10).

Dacă rămânem întru El, vom și împărăți împreună cu El; de-L vom tăgădui, și El ne va tăgădui pe noi (2 Timotei 2, 12).

Prin urmare este vorba despre nevoința recâștigării familiarității cu Dumnezeu, pentru a putea petrece veșnic în sânul familiei Sfintei Treimi, acolo unde ne-a dorit dintru început Dumnezeu. Și pentru că ne-a dorit, ne-a și făcut astfel și nu numai atât, ci ne-a și ajutat, făcând tot ceea ce era necesar, reparând tot ceea ce noi prin cădere, am stricat atât de tare, încât singuri nu mai puteam repara. Dumnezeu nu și-a retras dragostea și nu ne-a abandonat. Niciodată, nici în ceasurile paradisului, nici în anii întunecați și secolele căderii, Dumnezeu nu a fost un străin pentru lume. El acționa în mod constant în interiorul ei, încercând să trezească în inimile oamenilor tot ceea ce era bun și adevărat, trimițând îngerii Săi păzitori și pe proorocii Săi. Toate acestea au condus omenirea către acel moment în care El putea să intre nemijlocit în viața oamenilor. Întruparea Fiului lui Dumnezeu a însemnat intrarea lui Dumnezeu în destinul istoric al omenirii, pentru a desființa orice linie de separare dintre destinul istoric și viața veșnică, orice obstacol, exterior sau ontologic, care ar fi putut împiedica unirea întru iubire dintre om și Dumnezeu. Astfel, în Persoana Sa, Hristos a unit pentru totdeauna – căci și iubirea Lui pentru noi este tot veșnică (cf. Ieremia 31, 3: „Cu iubire veșnică te-am iubit și de aceea Mi-am întins spre tine bunăvoința”) – firea omenească și cea dumnezeiască, ridicând-o la dreapta Tatălui. Tot ceea ce a creat El este capabil nu numai să-L întâlnească pe Dumnezeu, ci să fie purtător de Duh, purtător de Dumnezeu. Sfântul Ioan Gură de Aur, încercând să descrie măreția omului, spune: „Dacă vrei să știi cât de mare este omul,

nu-ți întoarce ochii către palatele regilor, ci ridică ochii la tronul lui Dumnezeu și vei vedea, la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, pe Fiul Omului îmbrăcat cu firea noastră”. Aici este cea mai profundă și mai înaltă manifestare a măreției omului și a slăvitei sale chemări.

Ziua în care Hristos S-a înălțat la Cer, a fost o zi binecuvântată și minunată, pentru că s-a dovedit a fi nu o despărțire, ci o unire prin făgăduință. Asta pentru că prin urcarea Sa la Cer, El nu S-a îndepărtat de noi, deoarece cerul nu este o despărțitură, o anumită distanță, ci este taina omniprezenței lui Dumnezeu, slava pe care El a avut-o înainte de întemeierea lumii, slavă pe care El acum dorește a o împărtăși tuturor celor care-L urmează:

Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.

Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii (Ioan 17, 5, 24).

Familiaritatea cu Dumnezeu nu poate fi ceva care vine din exterior, ceva dobândit fără vreo implicare din partea noastră, ci este rodul împreună-lucrării. Cu cât mai slăvită este aceasta, cu atât mai mare se cere a fi și implicarea și nevoința noastră de a intra în lucrarea lui Dumnezeu. În cuvântul lui Hristos: „*Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” (Marcu 8, 34; Matei 16, 24; Luca 9, 23), se află câteva lucruri la care trebuie să fim cu luare aminte. Primul este acela că primul pas este dorința de a ajunge acolo unde S-a dus și El. Apoi citim că toată această nevoință, având ca temei dorința, este o chestiune de iubire, de aceea se cere o implicare plenară; orice este mai puțin decât atât, nu va face decât să zădărnicească întreg efortul. În sfârșit, vedem faptul că El nu ne spune că oricine Îl urmează astfel va învia din nou în ziua cea de apoi; El ne deschide posibilități și mai mari. Suntem chemați să-L urmăm și, după chiar cuvântul

Său, să rămânem acolo unde este și El, în slava veșnică a vieții dumnezeiești.

Astfel, Sărbătoarea Înălțării Domnului este momentul în care suntem îndemnați să ne concentrăm toată atenția de care suntem capabili asupra interiorului nostru, asupra celor nevăzute, și să ne înarmăm cu credință, cu acea încredere în făgăduința lui Dumnezeu. El nu ne va lăsa orfani, ci Se va comporta așa cum Se comportă Părintele. Se cere însă și din partea noastră un răspuns adecvat și, pentru că

acest lucru nu este omenesc, ci dumnezeiesc, El ne-a sfătuit să rămânem în Ierusalim până ce vom fi îmbrăcați cu putere de sus, putere dumnezeiască. Dacă vom rămâne, așa ca ucenicii – cu credință și cu bucurie mare –, în Ierusalim (adică în adâncul inimii), atunci vom primi făgăduința: „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12).

continued from page 2...

Peter and the rest of the disciples.
Kephas, as their leader, said to them,
“Sharers of the Kingdom, let our hearts be on high with the One who made the promise and said, `I will send you
the All-Holy Spirit.”

4
When he had spoken like this to the apostles, Peter roused them to prayer, and standing in their midst, cried out,
“Let us pray, let us bend the knee, let us ask, let us make this room a church. For so it is and so it has become.
Let us sing and cry aloud to God,
`Send us your good Spirit that he may guide us all into your upright land which you have prepared for those who honor and who glorify
the All-Holy Spirit.”

5
On hearing this, those who had been called with him gathered themselves at once like lambs to a shepherd, charmed by his word, and silently they articulated what they longed for and made intense supplications to the Almighty, which contained these words, “To you the Governor and King of the angels, to the Suzerain and Creator of mortals, to you, the One who by his mere nod holds sway over things on earth and sea, your friends and servants cry aloud, `Swiftly send us
the All-Holy Spirit.”

6
As soon as they had completed their supplications, they signed them, having sealed them with faith and sent them on high. Their Teacher read them and said,

“Of your own free will, O Paraclete, under no order, but as you wish, descend.
For the disciples, whom I gathered for you and the Father, await you, the ones whom I instructed when I said, `Make disciples of the nations proclaiming the Father, honoring the Son and praising
the All-Holy Spirit.”

7
Then God the Paraclete heeded those who implored him and took hold of them as they prayed.
Yet the ineffable in no way changed his place, for condescension did not become alteration, nor did he suffer diminution, for he was on high and he was below and everywhere. For divine nature is ineffable and intangible. He is not seen with the eyes,

but he is known by faith.
He is not grasped by hands,
but he is handled
by the hearts of believers,
the All-Holy Spirit.

8
When the divine Pentecost
had been completed, [i.e., 50
days]
the eleven initiates
stood together, persevering
in prayers,
and, as the reading from Acts
says,
there came a sudden sound,
as of a mighty wind,
resounding from heaven,
while it filled the whole room
with fire,
but even more, it also struck
the loved ones with
amazement.
And so, seeing the house
tossed about like a skiff,
they cried out, "Master, still
the storm and send
the All-Holy Spirit."

9
The wise apostles, thinking
the whole upper room
was collapsing under the
wind,
all shut their eyes in fear.
And then, something more
fearful came to pass
and wonder succeeding
wonder
added to the first alarm a
second terror.
For fiery tongues were
touching them again,
and lighting on the head of

the beloved,
tongues that were not
burning their hair,
but enlightening their minds;
for to purify and cleanse he
had sent them on before him,
the All-Holy Spirit.

10
When Peter saw all that had
taken place, he cried out,
"Brothers,
let us honor what we see, do
not let us pry into it.
Let no one say, 'What is this
that is being done?'
For what has been
accomplished surpasses
understanding and
vanquishes reasoning.
Spirit and fire are yoked
together – certain wonder.
Breeze and flame are linked
together – awesome
spectacle.
Torches with winds, and
sparks with drops of dew.
Who has seen? Who has
heard? Who can say what he
grants,
the All-Holy Spirit.

11
"You then, beloved, stand
your ground and quietly
contemplate the fire
that He who Is in the highest
has sent from on high.
Do not be afraid, for the coals
do not burn.
Do not be amazed, for this
fire does not consume,
but as prudent men
remember

how of old the three youths
received fire,
how their bodies were not
burned, nor a single hair,
how that which received the
three showed them to be
four,
for it gave up with interest
those it had received,
because it feared
the All-Holy Spirit.

12
"So, brothers, let each of you
now cast away the fear from
his soul
and let him show his longing
for the One who was taken
up.
For this is how he loved those
whom he called:
everything that he foretold
he has fulfilled, as he said,
so he has done.
Why then should we be
afraid of a flame that does
not burn?
Let us think that the fire is a
rose, as indeed it is,
for it has been placed on our
heads like flowers
with which he has crowned
us, adorned us, made us
resplendent,
the All-Holy Spirit."

13
When Kephas had said this to
all the apostles, he became
still
along with them
and with them received the
Holy Spirit,
for the latter had come after

this, as it is written.
 He had used as forerunners
 the two wonders of fire and
 wind,
 because it was necessary that
 a wonder run before the Spirit,
 necessary that a flame
 precede the Enlightener
 and inform the world
 beforehand like a sounding
 trumpet
 that, as he knows how and as
 he wills, he comes upon the
 earth,
the All-Holy Spirit.

14
 Great and fearful were all the
 things that happened
 and they held the minds of all,
 for suddenly, being filled with
 the Spirit, they all
 spoke with those who heard
 them just as they heard them,
 to the Romans not as
 foreigners, to the Parthians
 like themselves
 and to the Medes as their own.
 To the Elamites they appeared
 to be speaking well and
 clearly,
 to the Arabs they were
 immediately their kin.
 To Asians and Phrygians they
 spoke clearly and distinctly
 and to all the nations they
 were speaking as he gave
 them power,
the All-Holy Spirit.

15
 But when those who were
 there from every land saw
 them all
 speaking in tongues,

they were amazed and cried
 out, What does this mean?
 The apostles are Galileans;
 how then, as we now see,
 have they become fellow
 countrymen
 of all the nations?
 When did Peter Kephass ever
 see Egypt?
 When did Andrew ever dwell
 in Mesopotamia?
 How did the sons of Zebedee
 see Pamphylia?
 How can we understand these
 things? What are we to say?
 It was entirely as he willed it,
the All-Holy Spirit.

16
 Now those who before were
 fishermen have become
 skilled speakers.
 Now those who once
 stood by the shores of lakes
 are orators, and clear ones.
 Those who previously used to
 mend their nets
 now unravel the webs of
 orators
 and make them worthless
 with simpler utterances.
 For they speak one Word,
 instead of many,
 they proclaim one God, not
 one of many.
 The One as one they worship,
 a Father beyond
 understanding,
 a Son consubstantial and
 inseparable, and like to them
the All-Holy Spirit.

17
 Was it not then given them to
 overcome all

through the tongues they
 speak?
 And why do the fools outside
 strive for victory?
 Why do the Greeks puff and
 buzz?
 Why are they deceived by
 Aratos the thrice accursed?
 Why err like wandering
 planets to Plato?
 Why do they love debilitated
 Demosthenes?
 Why do they not consider
 Homer a chimera?
 Why do they go on about
 Pythagoras,
 who were better muzzled?
 Why do they not run believing
 to those to whom has
 appeared
the All-Holy Spirit.

18
 Brothers, let us sing the praise
 of the tongues of the disciples
 because, not with elegant
 words,
 but with divine power they
 caught all mortals in their
 nets,
 because they took up His
 Cross like a rod,
 because they used words
 again as lines and fished the
 world,
 because they had the Word as
 a sharp hook,
 because the flesh of the
 Master of all things became
 for them
 a bait, not hunting to bring
 death,
 but drawing out to life those
 who honor and glorify
the All-Holy Spirit....

Source: St. Romanos the Melodist. "On Pentecost."
 In Kontakia: On the Life of Christ, translated by
 Archimandrite Ephrem Lash, 207–16. New York, NY:
 HarperCollins, 1995.

Arhidiacon ADRIAN SORIN MIHALACHE

Universul și viața în lumina Învierii lui Hristos

Cosmologia afirmă că universul în care trăim este strâns legat de viață.

La prima vedere, afirmația aceasta pare prea îndrăzneță, întrucât, cum bine știm, universul e foarte mare, iar pământul pare neînsemnat. Însă o serie întreagă de rezultate, care fac referire la intensitatea interacțiunilor fundamentale și la raporturile dintre ele, indică faptul că cele mai ample și profunde structuri din micro și macrocosmos sunt în așa fel calibrate, încât permit existența structurilor specifice lumii vii.

O colecție întreagă de rezultate care fac referire la interacțiunea tare, ce leagă nucleonii în nucleul atomic, și care privesc interacțiunea nucleară slabă, responsabilă de dezintegrarea nucleului, dovedește faptul că forțele acestea au intensități perfect potrivite pentru constituirea și stabilitatea atomilor lumii vii. Aprecieri de același fel sunt formulate cu referire la interacțiunile electromagnetice și gravitaționale. Pentru a putea exista Pământul pe care trăim, cu toate condițiile lui fizice și climaterice, sunt necesare foarte multe

condiții. Majoritatea acestor condiții privesc direct sau indirect intensitatea acestor două forțe. Acestea reglementează caracteristicile Pământului și ale atmosferei, temperatura, circuitul apei și multe alte condiții favorabile vieții. Dacă aceste forțe ar fi avut alte caracteristici, cu siguranță ar fi existat un alt Pământ și un alt Soare. Ar fi existat prea multă radiație luminoasă, de la o stea prea mare, sau un Pământ prea mic, cu o atracție gravitațională incapabilă să păstreze anvelopa atmosferică ce protejează viața de radiație și meteoriți. Rezultate de acest fel, despre care s-a scris mult, i-au condus pe unii cosmologi să afirme că universul este atât de bine structurat și are intensități ale interacțiunilor atât de bine adecvate Pământului și structurilor vii, încât ar putea fi considerat biofil (având, așadar, o apetență pentru viață).¹

Viața este indispensabil legată de lumină

Biologia și fizica ne conving astăzi, cu date dovedite, că viața lumii terestre depinde decisiv de lumină. Lumea vegetală, cu toată diversitatea ei, este posibilă doar în condițiile unui proces miraculos: fotosinteza. Lumina soarelui, mai precis fotonii care ajung la nivelul

spiritualitate

solului, este miraculos captată de lumea vie, fiind folosită de celulele vii ca sursă de energie pentru toate procesele ce întrețin viața. Lumina ajută lumea vie să crească, să se hrănească, să metabolizeze substanțele nutritive, punând în mișcare un întreg lanț trofic ce antrenează miliarde de exemplare din zeci de milioane de specii. Împerecherea și hrănirea, supraviețuirea și migrația speciilor, dar și configurarea unui întreg areal al vieții, cum sunt zonele întinse care se dezgheață primăvara, în diferite locuri de pe glob, toate depind de lumină. Copacii, de exemplu, au procese interne sensibile la cantitatea de lumină existentă pe parcursul unei zile, caracteristică ce le oferă șansa să aleagă bine momentul când înfloresc. În felul acesta, ei evită să înmugurească în prima zi caldă a primăverii, ceasul lor interior ținând cont de cât de lungă este ziua. Numeroase specii se pun în mișcare odată ce cresc lumina și căldura soarelui, dovedind cât de extinse sunt efectele luminii în planul lumii vii.

Însă lumina este și constitutivă vieții, pentru că cele mai fine procese, care se petrec în interiorul celulelor, ce țin de excitabilitatea, de metabolismul celular sau de păstrarea mecanismelor de echilibru, sunt întreținute de lumină, de curenți electrici ce declanșează sau opresc, după caz, lanțul de procese biochimice care participă la viață.

Lumina dezvăluie întreaga lume

Din datele astrofizicii aflăm că și lumea este strâns legată de lumină. Gravitația are un cuvânt decisiv de spus în configurarea cosmosului, la scară foarte mare. Dimensiunile giganticilor structuri cosmice precum clusterii și galaxiile, dar și ale stelelor și planetelor sunt hotărâte, în bună măsură, de intensitatea gravitațională. Dacă dispune de suficientă materie, gaz și praf cosmic, gravitația va comprima materialul în corpuri masive ce reușesc să acumuleze în miezul lor presiuni și temperaturi suficient de mari încât să declanșeze acțiunea forței nucleare tari, punând în mișcare reacții de fuziune. Și, în

arderea nucleară a stelelor, produsă de gravitație, materia din miezul lor produce o familie întreagă de nuclee grele, care au asigurat diversitatea atomică a lumii, cu elementele și substanțele ei, dar și foarte multă lumină. În felul acesta, pusă la treabă de gravitație, interacțiunea tare produce din materia cosmică radiație electromagnetică, scoțând la iveală legătura extraordinară dintre lume și lumină.

Toate descoperirile majore din cosmologie și din astrofizică ale ultimelor secole au fost făcute prin intermediul luminii. Radiația aceasta, înzestrată cu posibilitatea de a înregistra și transporta cu fidelitate, la distanțe practic nelimitate, date despre procesele fizice din stele și despre structura spațiului pe care îl străbate, relatează omenirii povestea impresionantă a universului. Și, într-un mod care îl privilegiază pe om, venind în întâmpinarea explorărilor lui, aceste date provenind din inimaginabilele depărtări ale cosmosului nu necesită călătorii de mii de ani pentru a fi colectate. Lumina este poștașul care transportă povestea universului, de peste tot, aducând-o în fața casei noastre, deasupra capului și în lentila telescopului.

Fără acest mesager luminos, care ajută la strângerea datelor cosmologice și astrofizice, astăzi nu am fi știut nimic despre cosmosul situat în afara sistemului solar, pentru că am fi fost nevoiți să organizăm expediții cosmice pentru fiecare descoperire în parte! Lumina aduce, de la miliarde de miliarde de kilometri depărtare, date esențiale despre fenomenele fizice din univers, de prin locuri unde umanitatea nu ar putea ajunge niciodată. În fine, prin lumină nu se deschid doar depărtările spațiale ale lumii care ajung în proximitatea noastră. Chiar și trecutul universului se deschide prin lumină, întrucât în radiația cosmică ce vine de departe avem întipărite informații despre trecutul universului, despre ere istorice îndepărtate, când noi nici nu existam. În aceasta se vede că lumina deschide lumea către ochii omenești.

Lumea, lumina și înțelegerea

Toate acestea pot fi astăzi înțelese pentru că în om există o altă lumină care le poate cuprinde. Nu doar că ochii omenești sesizează lucrurile, forma și poziția lor, prin lumina fizică sau prin dispozitive ce receptează tot mai rafinat lumina lumii. Cunoașterea, în felul acesta, e posibilă pentru că omul este o ființă înțelegătoare, capabilă să perceapă și să adune toate aceste date, pricepând minunile lor. Înțelesurile lumii dezvăluite de lumina fizică, felul în care ea întreține viața și arată legătura strânsă dintre univers și viață sunt primite în om ca înțelesuri, prin lumina înțelegerii, „lumina cunoștinței”². Din întreg cuprinsul lumii sensibile, numai omul e ființa înțelegătoare ce adună înțelesurile purtate de lumină, de la miliarde de miliarde de kilometri depărtare și din abisul subatomic. Doar în spiritul omului, ființă capabilă de uimire și de fior poetic, se pot păstra aceste înțelesuri; numai mintea lui, cu puterea înțelegerii ei, dezvăluie aceste înțelesuri ascunse ale lumii. Numai în om, ca subiect ce receptează și re-flectează la toate, lucrurile sensibile nasc bucurie și uimire, crescând, din înțelesurile lor, cânt și poezie, slava unui subiect creat adusă lui Dumnezeu. Numai în adâncul omului se pot aduna înțelesurile lumii, de departe sau din adâncimile ei, de acum sau din istoria ei îndepărtată, într-un contur care să-i dezvăluie diversitatea și unitatea, armonia și relevanța spirituală.

Și, într-un mod semnificativ, însuși procesul înțelegerii omenești, în latura lui fiziologică, ține iarăși de lumina fizică. Aceasta pentru că de lumină e strâns legată proprietatea esențială a echipamentului senzorial omenesc, excitabilitatea celulară și funcționarea neuronilor, în care curenții electrici transmit impulsurile nervoase, iar canalele electrosensibile fac posibile procesele acestea.

Căldura iubirii, cea mai cuprinzătoare înțelegere a persoanei

Așadar, universul se dezvăluie prin lumină, scoțând la iveală un fond favorabil și structuri cosmice adecvate Pământului și vieții. În același timp, lumina se dovedește vitală pentru întreaga viață, pentru procesele ei, pentru mișcarea și viața speciilor. În fine, înțelegerea omenească, puterea omului de a vedea cu mintea înțelesurile lucrurilor sensibile ca lumini inteligibile adună toate aceste situații, așezându-le sub un rost mai înalt. În felul acesta, lumea strâns legată de viață, viața strâns legată de lumină și lumina ce dezvăluie lumea sunt unite cu înțelesurile lor luminătoare, în spiritul omului.

Însă, înțelegerea omului depășește lumea și cuprinsul ei. Adâncul spiritului său, mintea și inima lui pot primi înțelesuri și dezvăluiri care depășesc lărgimile și adâncimile lumii. Inima omului poate primi în sine ceva mai presus de lume și de înțelesurile ei, mai adânc decât abisul ei cuantic, mai vast decât cuprinsul ei cosmic, anume adâncimile unice și inepuizabile ale persoanei. Omul poate primi în sine un alt sine personal și se poate dăruia pe sine, în iubire, către un altul, experiind adâncimile altuia, într-o comuniune de iubire care luminează viața lor, ridicându-i pe ei dincolo de lucrurile lumii, de distanța spațială și de timp.

Lumina și căldura iubirii, sesizate de spiritul omului, arată că el nu este doar ființa ce poate recepta lumea și lucrurile ei, care poate înțelege structurile cosmice și abisul cuantic. Spiritul omului este mai încăpător. El poate primi în sine, mai mult și mai adânc decât lucrurile lumii, viața uneia sau mai multor persoane, iubirea, lumina și căldura persoanelor, căroră el le poate încredința iubirea, căldura și luminile propriei sale înțelegeri. Iar iubirea pentru altul e starea în care înțelegerea omenească este adusă la lărgimea ei cea mai încăpătoare, când sinele altuia devine, cu viața lui, interior sinelui nostru.

Dar, mai presus de toate, omul poate primi în sine, în mintea și în inima lui, pe Cel ce este

izvorul tuturor acestor lumini și al iubirii deopotrivă, pe Cel ce i-a dăruit omului lumina vederii, lumina înțelegerii și puterea de a se dăruia și de a primi pe altul în stare de jertfă în sinele său, anume pe Dumnezeu Însuși.

Prin Înviere, Hristos a umplut toate de lumină!

Pentru tot ce s-a spus până acum, e semnificativ faptul că, în latină, *lumen* înseamnă „lume”, „lumină” și „viață”³. Putem vedea aici cum înțelesul luminii cuprinde lumea, viața formelor vii și viața spirituală a omului persoană ce trăiește viața deplină în comuniune cu Dumnezeu. Toate acestea corelează cu adevărul Revelației, că Hristos este Lumina lumii și Viața ei. De aceea, lumina, ca energie creată, care face lumea vizibilă, care susține viața și cunoașterea ei, poate fi simbolul luminii necreate. Lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, Care a spus despre Sine: „Eu sunt Lumina lumii”. Lumina se întrevede, în chip iconic, ca fiind legătura dintre lumea creată și lumina necreată, cea din urmă fiind de la început însăși lucrarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu (Pronia), ce străbate și întreține existența lumii. În felul acesta, viața lumii, dar și viața spirituală a omului sunt cuprinse în Hristos, întru Care, prin Care și pentru Care au fost făcut toate (Romani 1, 16).

Pe de altă parte, latinescul *lumen* înseamnă și „deschizătură” sau „fereastră”, dar și „podoabă”. În Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întrupat, vedem lucrarea Sfintei Treimi, cei ce L-au văzut pe Hristos L-au văzut pe Dumnezeu-Tatăl, iar cei ce se botează cu Botezul Lui devin lăcașuri vii ale Sfintei Treimi. Pe de altă parte, Hristos este Dumnezeu-Omul, podoaba umanității, întrucât prin asumarea naturii omenești, prin Jertfa și Învierea Lui, El a restaurat demnitatea ome-

nească, dăruind omului posibilitatea înfierii în Duhul Sfânt. Hristos este Calea edificării și deificării firii omenești.

Acum putem înțelege de ce doar în cuprinsul Revelației toate celelalte înțelesuri se luminează spiritual. Hristos Însuși este Lumina lumii, iar cunoștința omenească este lumină, dăruită de Cel Care le-a făcut pe toate, în așa fel încât prin ele să transpară lumina înțelepciunii și purtării Lui de grijă pentru noi, ca toate să poată fi cunoscute de noi și prin toate să putem urca la Cel ce ne-a zidit ca ființe înțelegătoare. De aceea, Dumnezeu Însuși Se revelează prin lumina cunoștinței omenești.

În mod special, în lumina Învierii lui Hristos, Ortodoxia vede în toate acestea sensul întregului cosmos și al întregii istorii: „Acum toate s-au umplut de lumină: și cerul, și pământul, și cele de dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos întru Care s-a întărit” (Canonul Învierii, cântarea a III-a). În Înviere, „este deja anticipată transfigurarea creației ce aspiră la eliberarea din stricăciune” (cf. Romani 8, 19-24), încât în Învierea Domnului se cuprind „sensurile divine și ultime ale întregii creații privind spațiul și timpul, spiritul și materia, istoria și universul întreg.”⁴

Așadar, pentru cei ce se ostenesc pe drumul înduhovnicirii, cuvintele Sfintei Scripturi: „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4, 8) sau „Dumnezeu este lumină” (1 Ioan 1, 5) sunt „realitate împărtășită”⁵, unind lumina cunoașterii, iubirea și viața, întrucât Dumnezeu, ca Viață deplină, binevoiește să Se descopere celor ce-L iubesc pe El (cf. 1 Corinteni 2, 12). Încât toate cele create se descoperă în lumina necreată și sunt chemate să devină transparențe pentru Dumnezeu-Treime.

1 Martin Rees, *Our Cosmic Habitat*, Princeton University Press, 2003.

2 Alexei Nesteruk, *Universul în comuniune* □ Către o sinteză neopatristică a teologiei și științei, Editura Curtea Veche, București, 2009, p. 83.

3 Cuvântul *lumen* are și alte înțelesuri, unele relevante din perspectivă teologică: lumină, făclie, viață, lumina

ochilor, ochi, vedere, deschizătură, claritate, podoabă, fală, ornament. Dicționar latin-român, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1983.

4 † Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Făclii de Înviere...*, p. 23.

5 Idem, *Teologie și spiritualitate*, p. 194.

PR. PROF. DR. THEODOR DAMIAN

Actualitatea relevanței viziunii lui Eminescu asupra educației

Preliminarii

Prin pregătirea sa enciclopedică dublată de o rară clarviziune și inspirație, toate acestea înrădăcinate solid în dragostea sa jertfelnică pentru neam și țară, Mihai Eminescu a lăsat urme adânci pe oriunde a trecut, felul lui de a fi, modul articulat de a vorbi, cunoștințele și fermitatea în acțiune însă stârnind pe cât de multă admirație din partea unora, pe atât de multă invidie din partea altora.

Calitățile lui de excepție l-au făcut pe George Călinescu să scrie explicit faptul că Eminescu a reprezentat „cel mai ridicat nivel al conștiinței culturale naționale din epocă.”¹

Nu este deci de mirare că începând cu 1 iulie 1875, Titu Maiorescu, ministru al instrucțiunii publice, îl numește pe Eminescu în postul de revizor școlar – inspector am zice

azi – pentru județele Iași și Vaslui, funcție în care va sta un pic mai puțin de un an de zile.

Titu Maiorescu își justifică alegerea notând că Eminescu „era omul cel mai silitor, veșnic citind, meditănd, scriind” și că avea nevoie de el în postul de revizor „pentru a stăruia cu limpezimea spiritului său asupra noilor metode de învățământ.”²

Ținând cont de pregătirea multi-disciplinară a poetului național, și mă refer aici doar la domeniile menționate de Dimitrie Vatamaniuc în aparatul critic la secțiunea „Filosofie” a volumului Fragmentarium, adică epistemologie, gnoseologie, psihologie, logică și metodologie,³ este ușor de înțeles nivelul la care se situa tânărul revizor școlar, nivel pe care-l va cere învățătorilor și profesorilor pe care-i inspecta.

În această activitate a sa, făcută cu zel apostolic, el dovedește o conștiință de excepție,

cultură creștină

un profund cult al muncii și al valorii și pentru disciplină, pregătire profesională, inspirație, viziune, consecvență și principialitate, pasiune, preocupare intensă pentru calitatea învățământului pe toate planurile, dorința de grabnică îndreptare a problemelor întâlnite.⁴

Acest lucru se vede și din simplul fapt că în mai puțin de un an cât a funcționat ca revizor, Eminescu a întocmit peste 400 de rapoarte, adrese, sesizări, ordine către cadrele didactice, recomandări cu privire la competențe, manuale, metode, aplicări practice, situația materială a elevilor, starea fizică a școlilor, toate acestea trimise fie la minister, fie administratorilor locali și învățătorilor.⁵

Așa cum remarcă profesorul Mihai Aliman într-un text publicat în Tribuna Învățământului, „analizele [lui Eminescu] sunt de o uimitoare profunzime, evidențiind multe tare, [în sistemul educațional] dintre care unele se regăsesc și astăzi. Cine parcurge aceste documente trăiește dureros de actual starea învățământului românesc.”⁶

Probleme

În virtutea cunoștințelor sale în domeniile psihologiei și pedagogiei Eminescu este pe deplin conștient de importanța capitală a copilăriei ca perioadă de curăție a minții și inimii în educarea și formarea viitoarei personalități în spiritul valorilor esențiale ale unei vieți reușite, și implicit, ale unei națiuni pe calea adevăratului progres: binele, frumosul, adevărul, dragostea și compasiunea, simțul răspunderii, cinstea ș.a., de aceea în notele și articolele sale el face numeroase referințe la acest aspect al educației.⁷

În acest sens, într-un articol din ziarul Timpul din 22 august 1880, Eminescu pune un deosebit accent pe educația care se face de bună voie și din plăcere, din punctul de vedere al elevului, „sub impulsul naturii sale morale”, în contrast cu frica de pedeapsă sau motivarea pentru câștig. El face aici o importantă definire a trei concepte educaționale fundamentale: învățătura, cultura și creșterea. „Învățătura”, scrie pedagogul Eminescu „consistă în

mulțimea celor știute, cultura în multilateralitatea cunoștințelor, creșterea nu consistă nici într-una, nici într-alta. Ea consistă în influența continuă pe care o au lucrurile învățate asupra caracterului și în disciplinarea inteligenței.”⁸

O altă problemă legată de criza învățământului în România, semnalată de Eminescu, o reprezintă practicarea plagiatului pentru a promova pe scara socială în orice fel de funcții.

„În sfera instrucțiunii”, zice ziaristul și criticul social și politic Eminescu, „corelatul hoților materiali, hoții intelectuali, plagiatorii, cumulează ei cele mai multe funcții, trec ei cei mai învățați oameni, sunt ei cei mai influenți profesori.”⁹

În acest context, în lipsa educației temeinice necesare oricărei promovări, Eminescu deplânge impostura celor ce înaintază în funcțiile instituțiilor publice datorită abilității la „negustorie de vorbe”, mai ales în cazul „semistrăinilor”. El constată dureros că în România știința de carte „nu-ți ajută la nimic dacă n-ai doza necesară de viclenie pentru a te-ntrece cu semistrăinii la pescuit în apă tulbure.”¹⁰

În rezumat, se poate spune că, citind rapoartele de revizor școlar dar și articolele de mai târziu din ziarul Timpul, principalele cauze ale decadenței calității învățământului în România ar fi atât de natură materială, precum sărăcia bazei didactico-materiale cu referire directă la salariile cadrelor didactice, mici sau neplătite la timp, dar și a elevilor și a familiilor lor, la condiția fizică a școlilor, adesea, unele școli fiind închise câte 5-6 luni pe timp de iarnă, ori la cazul când sălile de clasă sunt folosite în scop propriu de către unele persoane din administrația locală, fapte relevante pentru frecvența slabă a elevilor la cursuri, cât și de natură spirituală, morală, profesională, cu referire aici la cursurile de perfecționare a cadrelor didactice – în major declin –, la dezinteres, minciună, incompetență, impostură, formalism din partea administrațiilor locale dar și a multor cadre didactice.

Ca un fel de studiu de caz unde Eminescu ia apărarea profesorilor într-o discuție despre

cauzele degradării învățământului, într-un articol pamflet publicat în Timpul la 24 iulie 1882, intitulat „Școlile noastre sunt rele”, el răspunde la un text apărut în ziarul Românul unde se asuma că o cauză majoră a crizelor din domeniul educației se datorează faptului că profesorii se mai angajează și în alte munci decât învățământul propriu-zis pentru a câștiga mai mulți bani. Eminescu ia aici o poziție extrem de fermă și curajoasă în apărarea profesorilor prost plătiți comparând munca acestora de 18-20 ani de studii pentru a ocupa o catedră pe un salariu de mizerie, cu salariile uriașe ale unor directori de bancă sau ale unor funcționari de minister cu studii de patru clase primare.

Adevărata cauză a derivei învățământului de la noi, consideră revizorul, este nedreptatea sistematică la care sunt supuse cadrele didactice la nivel financiar, el văzând aici nu cauza imediată a problemei, ci cauza cauzei unde trebuia intervenit decisiv.

Iată-l pe Eminescu indignat:

„Dac-am întreba ce se cere pentru a fi director în Ministerul de Interne ne-am aduce numaidecât aminte de omul care a ocupat acest post, cu oarecare virtuozitate, mucenicul Simeon. Ce s-a cerut de la el? Patru clase primare și poate meritul de a fi bulgar. Care e echivalentul material al colosalei munci de-a fi pătruns misterele abecedarului și ale celor patru operații? Mii de galbeni, mobilier din Paris, etc. etc. Cum? Pentru un echivalent de 300 de franci profesorul să fie obligat a ști atât de mult și a munci atât de mult, și celălalt, pentru mii de franci, să nu fie obligat a ști nimic?”¹¹

Recomandări

Eminescu se dovedește a fi un bun observator al fenomenului educațional nu numai în țară dar și în general, în Europa. El critică tipul de educație practicat în Occident bazat pe învățarea mecanică pentru acumularea de cunoștințe,

de sorginte utilitaristă, în detrimentul educației axate pe înțelegere și gândire critică, fundamentul a ceea ce el numește „creștere”, deci dezvoltarea interioară, adică formarea caracterului și disciplina minții.

În 1880, la câțiva ani după ce și-a încheiat activitatea de revizor școlar, el, pedagogul cu pregătire multidisciplinară și viziune realistă asupra problemei educației, încă profund afectat de situația învățământului din România, pe care o cunoscuse în mod direct și concret, scrie în ziarul Timpul unde era redactor, despre importanța primordială a alegerii cunoștințelor și materiilor de studiu în toate ciclurile de școlarizare, inclusiv liceul, calitativ și cantitativ vorbind, în vederea unei deveniri nu numai intelectuale dar și morale adecvate atât a persoanei cât și a națiunii.

Iată o sugestivă metaforă folosită de el în acest context: „copacul, ca să nu crească strâmb, trebuie îndreptat de pe când e mlădios și tânăr; mai târziu, când toate deviațiunile de la calea dreaptă s-au învârtosat în el, geaba-l mai sucești. Se poate îngroșa, se poate întinde, numai drept nu va mai fi.”¹²

Și vorbind despre deficiența sistemului educațional apusean și criticând aspectul utilitarist al acestuia și apoi comparându-l cu cel de la noi, poetul, pedagogul, filosoful român constată cu amărăciune: „La noi nu există nici educație, nici utilitarism în învățământ, ci o îngrămădire nesistematică de tot soiul de obiecte, o încărcare a programelor cu tot soiul de materii, din care nici una nu se învață cum se cade.”¹³ Recomandarea este implicită.

Așadar, Eminescu cere de la învățători și profesori abnegație, adică dedicație totală vocației și profesiei lor pe care o compară cu un anumit fel de apostolat.¹⁴

El cere ca posturile didactice să fie obținute prin concurs – el chiar a organizat astfel de concursuri – iar titularii lor să participe la conferințele profesionale anuale,

un fel de educație continuă cum am zice noi astăzi, conferințe pe care, de asemenea el le-a organizat.

Așa cum remarcă profesorul Samson I. Bota, Eminescu a considerat că întotdeauna învățământul trebuie să fie întemeiat pe baze filosofice în ceea ce privește teoria cunoașterii, că trebuie să aibă în vedere dezvoltarea gândirii logice și critice respectând particularitățile de vârstă ale elevilor și că accentul trebuie pus pe predarea în mod adecvat a limbii române: „Limba trebuie să fie clară, înțeleasă de către elevi, să se întemeieze pe graiul viu al poporului nostru.”¹⁵ Mai precis, educația trebuie să-i lege pe elevi de popor, „să-i învețe să iubească limba patriei, pământul patriei, trecutul patriei.” Încă și mai precis, Eminescu voia ca „școala să fie școală, statul stat și omul om.”¹⁶

Aspecte ale învățământului curent în România

Așa cum Acad. Mihai Cimpoi vorbește despre axiologia de azi aplicând „grila Eminescu,”¹⁷ astfel validând relevanța gândirii poetului nostru național pentru timpul de azi, la fel, tot prin „grila Eminescu”, putem arunca o scurtă privire asupra sistemului de învățământ din România, și nu e loc aici de o analiză exhaustivă, dar măcar dintr-un anumit punct de vedere ce poate constitui un semnal pentru o dezvoltare ulterioară.

Așa cum scrie profesorul Sorin Ivan în revista Tribuna Învățământului, sistemul educațional din România de azi este departe de ceea ce ar trebuie să fie; el se află într-un „punct minim” când este vorba de calitate, eficiență și competitivitate. Potrivit statisticilor curente aproape o jumătate dintre elevi nu înțeleg ceea ce citesc – fapt de o gravitate excepțională –, lucru concordant cu nivelul scăzut al cunoștințelor și culturii generale în rândul unei mari părți a acestora.

Elevii nu mai învață și nu sunt ajutați să învețe, ceea ce indică eșecul sistemului educațional de azi, alături de alți factori cum ar fi, de exemplu, abordările formale și

superficiale ale temelor de studiu, rutina didactică ce pune accent mai mult pe proces decât pe conținut, subfinanțarea educației – incluzând salariile mici ale cadrelor didactice – și nu în ultimul rând, promovarea în școală și în societate de false valori și pseudo-modele, de unde și confuzia valorică ce tulbură și întuneacă viața și destinul tinerelor generații.¹⁸

Într-un alt articol, același profesor, în aceeași revistă, subliniază în mod impecabil relevanța viziunii lui Eminescu asupra învățământului din România de azi. Aici autorul vorbește, ca odinioară Eminescu, despre rolul fundamental al bucuriei în asimilarea de cunoștințe, bucuria nu ca un fel de act ocazional, ci ca o stare pe tot parcursul procesului de educație. Iar bucuria, asociată cu starea de bine depinde de contextul general educațional, context ce include „condiții bune de studiu, atmosferă propice învățării, confort fizic și psihic, siguranță, disciplină, climat de încredere, respect reciproc, atenție din partea profesorului pentru fiecare elev, calitate, corectitudine, obiectivitate, echitate, echilibru, armonie, empatie, colaborare și altele asemenea.”¹⁹

Sorin Ivan observă că în învățământul de azi din România condițiile menționate, pentru care Eminescu a militat cu riscul pierderii postului – ceea ce s-a și întâmplat – nu se găsesc la nivelul dorit întrucât și azi se întâlnesc numeroase cazuri de acoperire didactică precară (cu suplinitori, unii chiar necalificați pentru materiile respective de predare), și azi, în mediile rurale există elevi care fac naveta pe jos la școală și înapoi, uneori în condiții de vreme rea, de unde și abandonul școlar, și pe cale de consecință, ajungerea la un fel de analfabetism funcțional, și azi există conținuturi curriculare neatractive, o lipsă a conexiunii cu realitatea vieții de zi cu zi, un volum prea mare de informații, teme supra-dimensionate ce anulează timpul liber al elevilor, precum și aglomerarea de sarcini extra-instituționale, module, cursuri și exigențe absurde, comportamente violente, lipsă a disciplinei și respectului reciproc.²⁰

Toate aceste neajunsuri la nivel instituțional, administrativ și didactic, precum și altele ce țin

de spațiul fizic educațional, reprezintă o sugestivă comparație cu ceea ce semnala Eminescu în rapoartele sale de revizor școlar și de asemenea actualitatea criticilor și recomandărilor sale.

Concluzii

Eminescu a înțeles că educația de calitate este în primul rând o cultivare a spiritului, că educația proastă este o trecere dintr-o stare de anchiloză în alta, că fără educație este ca și cum ai vrea să fii un bun sportiv fără să faci antrenament.

Cum se știe, prin fermitatea lui când era vorba de valorile fundamentale ale neamului nostru, prin lipsa de orice compromis, prin curajul onestității totale față de cauzele naționale, Eminescu și-a creat și mulți

dușmani în timpul său și mai târziu. De aceea scrie încă din 1932, în revista Rampa, strălucitul intelectual Horia Groza: „Eminescu a devenit un fel de încercare a puterilor: îl maltratează universitarii, îl compromit semidoctii.”²¹

Totuși, în ciuda celor care aruncă cu pietre în statuia lui Eminescu, statuia lui fiind prea sus ca pietrele să o poată atinge, marele poet și patriot român rămâne, în mod incontestabil, îngerul păzitor al limbii și culturii române, al neamului românesc.²²

Sau cum spunea Emil Cioran în 1937: „Suntem prea obligați față de geniul lui și față de turburarea ce ne-a vărsat-o în suflet. Eminescu trebuie considerat un simbol național.”²³

Note bibliografice

¹ Mihai Aliman, *Tribuna Învățăământului*, 15 ian. 2014 (<https://tribunainvatamantului.ro>).

² Ibidem.

³ Mihai Cimpoi, „Eminescu, lumea valorilor și noi, postmodernii”, în *Mihai Eminescu: Buletin* (serie nouă), Nr. 1 (21) 2021, Chișinău, 2021, p. 13.

⁴ Mihai Aliman, *op. cit.*

⁵ Ibidem.

⁶ Ibid.

⁷ Mihai Cimpoi, *op. cit.*, p. 17.

⁸ Eminescu, *Opere*, VII, *Publicistică*, coordonator Acad. Mihai Cimpoi, Ed. Gunivas, Chișinău, 2001, p. 50

⁹ Eminescu, *Opere*, VIII, *Publicistică*, coordonator Acad. Mihai Cimpoi, Ed. Gunivas, Chișinău, 2001, p. 287.

¹⁰ Ibidem.

¹¹ Eminescu, *Opere*, VIII, ..., pp. 286-287.

¹² Eminescu, *Opere*, VII, ..., p. 51.

¹³ Ibidem.

¹⁴ Eminescu, *Opere*, VIII, ..., p. 286.

¹⁵ Vezi Samson I. Bota, „Mihai Eminescu – revizor școlar”, în *Dacoromania*, Nr. 85, 2017, Alba Iulia (www.dacoromania-alba.ro).

¹⁶ Ibidem.

¹⁷ Mihai Cimpoi, *op. cit.*, p. 15.

¹⁸ Sorin Ivan, „Riscul formelor fără fond”, în *Tribuna Învățăământului*, 14 iulie 2022 (<https://tribunainvatamantului.ro>).

¹⁹ Idem, „Bucuria educației, între proiecție și realitate”, în *Tribuna Învățăământului*, 27 oct. 2022 (<https://tribunainvatamantului.ro>).

²⁰ Ibidem.

²¹ Vezi Horia Groza, *Colocvii*, Ediție îngrijită de Horia Ion Groza, Ed. Logos, București, 2022, p. 197.

²² Theodor Damian, *Ideea de Dumnezeu în poezia lui Eminescu*, Ed. Eikon, București, 2016, p. 136.

²³ Vezi Mihai Aliman, *op. cit.*

news

Holy Synod

*Archimandrite Paisie Teodorescu
elected patriarchal auxiliary
bishop*

*Archimandrite Nectarie Petre is
the new auxiliary bishop of the
Archdiocese of Western Europe*

*Enthronement of His Eminence
Saba Isper as the Metropolitan of
the Antiochian Orthodox
Christian Archdiocese of the
North America*

*Credință și 105 ani de mărturisire
a Ortodoxiei românești la
Catedrala Ortodoxă Sf. Gheorghe
și Sf. Andrei Șaguna, Windsor, ON*

ROYA NY Spring Retreat

Holy Synod elects two hierarchs, adds new Saints to Romanian Orthodox Church calendar

The Holy Synod of the Romanian Orthodox Church met for its working session at “Patriarch Teoctist” Aula of the Patriarchal Palace on Tuesday, July 4, 2023. The session was chaired by His Beatitude Patriarch Daniel.

The Holy Synod elected by secret ballot the Very Reverend Archimandrite Paisie Teodorescu, patriarchal vicar, in the dignity of patriarchal auxiliary bishop. The new patriarchal auxiliary bishop will bear the title of His Grace Bishop Paisie of Sinaia.

Also, the Holy Synod elected by secret ballot the Very Reverend Archimandrite Nectarie Petre, eparchial vicar of the Romanian Orthodox Archdiocese of Western Europe, in the dignity of Assistant Bishop to this Archdiocese. The new Assistant Bishop will bear the title of His Grace Bishop Nectarie of Bretania.

During the same meeting, the Holy Synod resolved the following:

To approve the text of the Financing Protocol between the Romanian Patriarchate and the State Secretariat for Religious Affairs;

To approve the draft text of the volumes of the Synodal Synaxarion of the Romanian Orthodox Church for September and October;

To approve the inclusion in the calendar of the Romanian Orthodox Church of the feast day of the “Axion estin” Icon of the Mother of God and the correspondent liturgical texts;

To approve the inclusion in the calendar of the Romanian Orthodox Church of Saint Cassiani the Hymnographer (September 7), the liturgical texts and her icon;

To approve the inclusion in the calendar of the Romanian Orthodox Church of Saint John Maximovitch (July 2), the liturgical texts and his icon;

To approve the inclusion in the calendar of the Romanian Orthodox Church of Saint Joseph the Hesychast (August 28), the liturgical texts and his icon;

To approve the text of the Service of the Translation of the Relics of Saint Demetrius the New to Bucharest (July 13);

To approve the text of the Supplicatory Canon to Saint Kyriaki the Great Martyr (July 7).

www.basilica.ro

Archimandrite Paisie Teodorescu elected patriarchal auxiliary bishop

During its working session on Tuesday, the Holy Synod of the Romanian Orthodox Church elected a new patriarchal auxiliary bishop.

The Patriarchal Auxiliary Bishop elected by secret ballot was Archimandrite Paisie Teodorescu, who served as patriarchal vicar and servant at the Chapel of the National Cathedral. Patriarch Daniel's assistant bishop will bear the title of His Grace Bishop Paisie of Sinaia. The post of patriarchal auxiliary bishop remained vacant following the election of Bishop Ieronim of Sinaia as Bishop of Dacia Felix. Archimandrite Andrei Anghel, a patriarchal adviser, also ran for the same position.

Bishop-elect Paisie Teodorescu

The Very Rev. Archimandrite Paisie Teodorescu has coordinated the Patriarchal

Office since 2008 and has served at the Chapel of the National Cathedral since 2011. In 2014, he was appointed a patriarchal vicar.

He was born in the town of Poieni, Iași county, on April 12, 1972. He graduated from the Faculty of Orthodox Theology "Dumitru Stăniloae" in Iași in 1998, and in the same year, he entered Neamț Monastery as a monk. Patriarch Daniel, who was then Metropolitan of Moldavia and Bukovina, ordained him a hieromonk the following year. In 2005 he was elevated to the rank of archimandrite on behalf of the Metropolitan Cathedral of Iași.

He became a Doctor in Theology at "Patriarch Justinian" Faculty of the University of Bucharest with the thesis "Patriarchal Residence – history, art and mission" (2017).

The new auxiliary bishop Nectarios will join in his mission His Grace Marc Nemțeanul, who has been vicar bishop of the Romanian Orthodox Archdiocese of Western Europe since 2005.

Archimandrite Nectarie (Nicolae) Petre has been Exarch of the Monasteries of the Romanian Orthodox Archdiocese of Southern Europe since October 2017 and eparchial vicar of the same Archdiocese since January 2020.

Father Archimandrite was born on January 11, 1980. He studied for his bachelor's, master's and doctorate degrees at the Saint-Serge Institute of Orthodox Theology in Paris. He completed his doctoral thesis on "Le sacrement de la pénitence - l'histoire du rite en Roumanie et sa théologie dans l'Eglise

Archimandrite Nectarie Petre is the new auxiliary bishop of the Archdiocese of Western Europe

The Holy Synod of the Romanian Orthodox Church on Tuesday elected Archimandrite Nectarie Petre to the dignity of auxiliary bishop of the Romanian Orthodox Archdiocese of Western Europe.

The auxiliary bishop elected by secret ballot has served as Exarch of the Monasteries of the Romanian Orthodox Archdiocese of Western Europe since 2017. The new auxiliary bishop of the Archdiocese of Western Europe will bear the title: His Grace Nectarie of Brittany. Protosyngelos Simeon Mureșan, abbot and confessor of the "Assumption of the Mother of God" Monastery in Vilar, France, also applied for the same post.

Orthodoxe" (The sacrament of confession - the history of the development of the rite in Romania and its theology in the Orthodox Church) under the supervision of Fr. Prof. Dr. Nicolas Ozoline, which he defended in 2012.

In 1996 he was consecrated a brother at Crasna Monastery and in 2000 he was ordained a monk with the name of Nectarie at the same monastery. From 2010 to 2017 he was Abbot of Crasna Monastery.

Enthronement of His Eminence Saba Isper as the new Metropolitan of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America

www.antiochian.org

His Eminence, the Most Reverend Saba Isper is the Archbishop of New York and Metropolitan of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America. His Beatitude Patriarch John X of Antioch and All the East and the Holy Synod of Antioch elected His Eminence to lead the Archdiocese during its extraordinary session on Feb. 23, 2023, in Balamand, Lebanon.

His Eminence will lead and oversee the Archdiocese's parishes, missions, departments, institutions and organizations in the United States and Canada from the headquarters in Englewood, New Jersey. The auxiliary bishops aid him in his administration across the continent.

Metropolitan Saba was born in Latakia, Syria in 1959. He holds a bachelor's degree in civil engineering from the University of Tishreen in Latakia, and a bachelor's degree in theology from the St. John of Damascus Institute of Theology in Balamand. His Eminence is fluent in Arabic and English.

Prior to his election as Metropolitan of North America, His Eminence cofounded The Hauran Connection with the Diocese of Wichita and Mid-America. This charitable project enhances Orthodoxy in this ancient Christian land in the face of strife. More than \$1 million has been raised since 2007.

Developmental projects and charitable

endowments for the Bosra Archdiocese under Metropolitan Saba include a medical clinic in As-Suwayda, dormitories for 150 university students in As-Suwayda and Daraa; 48 studios for retirees in The House of Love; the Bethany Spiritual Retreat Center in Kharaba; Bread for All that distributes food to the poor regardless of religion; ongoing agricultural projects; and The Good Samaritan, a multifaceted charitable organization for parishioners displaced or affected by the recent Syrian war.

His Eminence was ordained a priest in 1988 and elevated to the dignity of archimandrite in 1994. He pastored St. Michael the Archangel Church in the Archdiocese of Latakia until 1998. During that time, Metropolitan Saba edited and published the Orthodox Christian magazine Farah geared toward children and families.

In 1998, Metropolitan Saba was elected and consecrated as an auxiliary bishop to His Beatitude Patriarch Ignatius IV of thrice-blessed memory. In 1999, His Beatitude and the Holy Synod of Antioch elected him as metropolitan of the Archdiocese of Bosra, Hauran and Jabal Al-Arab in Syria.

Simultaneously with his pastoral and episcopal duties, from 1995-2006, His Eminence served as instructor of Pastoral Care and Introduction to the Old Testament at the St. John of Damascus Institute of Theology in Balamand.

His Eminence established a publishing house in the Bosra Archdiocese, the Al-Arabiya magazine for adults, and continued

issuing Farah for children. An English version has been produced since 2010. Metropolitan Saba authors weekly articles on his Facebook page and has written on various topics in Al-Noor, Patriarchal and Al Arabiya magazines. He has authored a number of books in pastoral life and theology.

Metropolitan Saba has also translated a number of titles from English to Arabic,

including works by Metropolitan Kallistos Ware, Metropolitan Anthony Bloom, Metropolitan Hilarion Alfeyev and Protopresbyter Thomas Hopko.

His Eminence's patron saint is St. Saba (Sabbas) the Sanctified, commemorated on Dec. 5.

Carmen Ognean

Credință și 105 ani de mărturisire a Ortodoxiei românești la Catedrala Ortodoxă Română Sf. Gheorghe și Sf. Andrei Șaguna, Windsor, ON

Chiar departe de acasă fiind, una dintre primele preocupări ale românilor ce s-au așezat pe malul Marilor Lacuri, a fost Biserica. La Windsor o mână de români destoinici și devotați credinței strămoșești au construit în urmă cu 105 ani prima lor biserică.

Pe drumul sinuos al emigrării puține lucruri sunt ușoare, iar construirea unui lăcaș de închinare a presupus eforturi multe și încă neștiute.

Ca o încununare a muncii pionierilor ce au pus mână de la mână și au girat bancii cu casele lor, o catedrala avea să se înalțe în inima Windsorului, orașul denumit Capitala industriei auto din Canada. În data de 22 aprilie 1955, în pragul sărbătorii Sf. Gheorghe, s-a pus piatra de temelie la construcția noii biserici, pentru ca în data de 28 august 1955 să se officieze prima Liturghie în noul Auditoriu al Bisericii, în zilele păstoririi Preasfințitului Episcop Teofil Ionescu. Tot în această Catedrală, în 7 august 1966 Arhiepiscopul Victorin Ursachi a fost hirotonit arhiereu.

La aniversarea celor 100 de ani de la

întemeierea parohiei, alături de Sf. Gheorghe ocrotitor al Catedralei i s-a alăturat Sf. Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei, ale căror moaște au fost aduse și dăruite de Înaltpreasfințitul Părinte Laurențiu, Mitropolitul Ardealului.

Dar, dincolo de istorie, acest loc reunește sufletele românilor veniți mai nou în Canada care cu mare bucurie la ceas de hram și în an aniversar s-au bucurat de vizita Preasfințitului Părinte Ioan Casian, Întâiul Episcop Ortodox Român al Canadei.

Duminică 30 aprilie, Preasfinția Sa a oficiat Sfânta Liturghie alături de Pr. Prof. Dragoș Andrei Giulea și de Pr. John Aiub. Răspunsurile la strană au fost date de Tudor Dragomir și de Cristina Seys, iar Corul Armonia al Catedralei a impresionat prin eleganța și suavitatea cântării.

Preasfinția Sa a adresat calde urări celor ce acum duc mai departe ceea ce a fost început atât de generos și trainic de primele familii de români. Munca și dârzenia lor rămân pentru generațiile de azi un model de excepție ce trebuie urmat.

În cuvântul său la Duminica a treia după Sfintele Paști, a Sfințelor Mironosițe, chiriarhul a spus:

“Această duminică binecuvântată, o perspectivă diferită față de duminica precedentă, a Sf. Ap. Toma, și anume slujirea femeilor mironisițe nu întâmplător ca primi apostoli prezenți la mormântul de unde a înviat Domnul.

Așa cum am auzit și în cuvântul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, această duminică a devenit ziua femeii creștine, cea care vorbește despre Hristos, cea care mărturisește despre viața creștină și despre învierea lui Hristos. Ele sunt în slujba societății noastre: se îngrijesc de cei săraci, bolnavi, flămânzi, orfani, oropsiți etc., arătând autenticitatea credinței și vieții noastre creștine. Ele nu vorbesc neapărat despre ele, dar privind un timp la lucrurile care se petrec în jurul lor, acestea mărturisesc mai bine lucrarea lor.

Nu este nevoie totdeauna să vorbești

despre tine. Ceea ce se întâmplă în jurul tău, în familia ta, în locul în care muncești, în grupul de prieteni cu care te însoțești, în societatea în care trăiești, vorbește cel mai bine despre cine ești cu adevărat. Astfel, trebuie să ne uităm în jurul nostru și în măsura în care putem împlini lucrări în duhul creștin în viața de zi cu zi, acestea vor da mărturie despre viața noastră creștină și vor arăta autenticitatea ei.

Să luăm exemplul femeilor mironosițe care slujeau lui Dumnezeu prin slujirea apostolilor și a întregii comunități creștine. Ele au transmis prin faptele lor credința și dragostea pentru Dumnezeu, fără a fi propovăduitoare ale cuvântului lui Dumnezeu în mod explicit.”

Sărbătoarea s-a încheiat cu o agapă frățască unde, după multe restricții și izolare, a fost bucurie, mult optimism și comuniune în obștea din jurul Catedralei.

ROYA NY Spring Retreat

LAURA IONESCU

news

Christ has Ascended! This Memorial Day weekend, from May 26th to May 29th, ROYA held a Spring Retreat at St. Dumitru Romanian Orthodox Monastery in Middletown, NY. We were honored to partake in the activities that happened at the monastery throughout the weekend, including the preparation for the monastery's feast day on Saturday as well as participating in the church services.

This retreat was different from any other retreat we have held, in many ways. Most notably, we were blessed with the presence of the Abbot of Putna Monastery, Archimandrite Melchisedec, along with three monks from the monastery: Fr. Iosif, Fr. Ștefan, and Dn. Agatanghel. Fr. Abbot Ieremia told the youth, “We are blessed to have our beloved Putna

come to us.” Their presence, service, and edifying words transmitted the spirit of Putna to all that attended. They also graciously granted St. Dumitru Monastery a portion of the relics of St. Jacob of Putna, whose sweet fragrance and grace filled us with joy and peace. Thanks to the Mother of God, and prayers of the saints, we had tasted a bit of heaven on earth.

In addition to the presence of our guests from Putna Monastery, there was also a significant reunion of ROYA members from both Canada and America. Thirteen of the participants were from America, while the remaining twelve were from Canada. The union of the two groups brought a new spirit of life to ROYA. The new incoming youth from both

Canada and America show a clear willingness and excitement to work together to bring more youth to the faith. His Eminence Nicolae, Metropolitan of the Romanian Orthodox Metropolia of the Americas spoke to the youth about our important role for future generations of Orthodox Christians. It is up to us to keep the faith and our Romanian culture alive. Because we are a minority, we must actively practice speaking our mother language to teach our children, and practice our faith ourselves through reading Scripture, praying, reading the lives of the Saints, and living a Christian life, not just while in the Church community, but also out in the world. Our responsibility is great, but through our reunion, we have hope to strengthen our faith by learning from one another to spread the light of Christ.

The entire weekend had so many blessings, one after the other. Those that arrived early to the retreat were able to witness the tonsuring of monk Sofian. For many of us, it was the first time we had witnessed this divine service. There was a certain inexplicable beauty, with candles lit in the darkness, and the gradual progression of Fr. Ieremia with monk Sofian from the Narthex to the gates of the Altar, just as the prodigal son returns to his father. With the arrival of Father Abbot Melchisedec from Putna, we venerated the relics of St. Jacob of Putna and were blessed to hear his homilies and receive spiritual advice throughout the weekend. Multiple times, he brought attention to the words of the services and hymns, and how we should each read Scripture more.

During the day, we spent our time at the monastery cleaning, serving food, and helping in any way that we could. Although it was a lot of work, these efforts unified us in a beautiful way, and serving our community made the fruits of our labor all the more fulfilling. By God's grace, and through the service of the women

and men who worked tirelessly in the kitchen, all the guests had delicious food to eat, and we enjoyed getting to know each other while working together.

Once the festivities of Saturday and Sunday were over, Fr. Ieremia invited us to travel to St. Tikhon's monastery to venerate the Myrrh Streaming Iveron Icon of the Mother of God from Hawaii. It was as though this spontaneous visit was her response to all the grace that had happened that weekend. The Romanian community filled the chapel, and we were able to sing a few hymns to the Mother of God after the service ended, led by Fr. Iosif from Putna. Father Abbot Melchisedec anointed us with oil, and we received copies of the icon, which many of us anointed with myrrh streaming from the miraculous icon itself.

Sunday evening, we wrote letters to St. John Maximovich, since Fr. Abbot Melchisedec planned to visit his relics, along with Fr. Abbot Ieremia. To close the retreat, we went to a diner that we later realized was likely run by a member of the Orthodox Church, as we noticed icons behind the cashier's stand. This weekend, we were truly watched over and protected by the grace of God, His Mother, and St. Jacob of Putna. We will always remember this retreat as one filled with grace. May God be merciful to us so that we can continue to meet again as one body in Christ. Glory to God for all things!

THE FAITH magazine

Romanian Orthodoxy in America

- ☐ YES! I want to subscribe to Credința / The Faith Magazine. One year subscription (4 issues) — \$ 10 USD / 15 CAD
- ☐ YES! Please send me the 2023 The Faith Almanac (Almanahul Credința) — \$ 10 USD / 12 CAD

Make checks payable and mail to:

Vă rugăm să trimiteți comanda pe numele și adresa Arhiepiscopiei:

Romanian Orthodox Metropolia of the Americas

5410 North Newland Avenue • Chicago IL 60656-2026 • USA

Name:

Address:

City:

State:

Zip:

Country:

Phone: